

James Patterson
Het negende oordeel

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

Een

Sarah Wells stond op het dak van de garage en stak haar hand voorzichtig door het gat dat ze in het glas had gesneden. Haar hartslag bonsde in haar oren toen ze het slot omdraaide, het raam omhoog schoof en geruisloos de verduisterde kamer in glipte. Eenmaal binnen drukte ze haar rug tegen de muur en luisterde. Er klonken stemmen vanaf de begane grond en ze hoorde het gekletter van tafelzilver op porselein. Goede timing, dacht Sarah. Sterker nog, perfect.

Maar timing en actie waren twee compleet verschillende dingen.

Ze zette haar hoofdlampje aan en liet de lichtbundel van links naar rechts door de donkere slaapkamer gaan. Ze registreerde de wandtafel links van haar, die vol stond met prullaria. Ze moest uitkijken voor die tafel en voor de losse kleden op de gladde hardhouten vloer. De lenige jonge vrouw liep snel de kamer door, deed de deur tussen de slaapkamer en de gang dicht en ging terug naar de inloopkast, die vluchtig naar parfum rook. Terwijl ze de deur op een kiertje liet, danste haar licht over de kledingrekken. Ze duwde een gordijn van lange, versierde avondjurken opzij en daar was hij: een kluis in de achterwand van de kast.

Sarah had hier op gegokt: als Casey Dowling net als de rest van de beau monde was, dan dofte ze zich op voor

haar etentjes en droeg haar juwelen. De kans bestond dat ze haar kluis had opengelaten om haar juwelen later terug te leggen zonder de cijfercombinatie opnieuw te hoeven intoetsen. Sarah trok lichtjes aan het handvat – en de zware deur zwaaide open.

Het was haar gelukt.

Maar ze moest snel werken. Drie minuten, niet langer. Sarahs hoofdlampje verlichtte de inhoud van de kluis, terwijl ze haar handen vrij had om in de wirwar van satijnen hoesjes en met zijde beklede doosjes te grabbelen. Helemaal achter in de kluis stond een gebrocheerd kistje ter grootte van een klein brood. Ze duwde het haakje opzij en nam het deksel van de schatkist. Sarah hapte naar adem.

Ze had zich twee maanden in Casey Dowling verdiept en tientallen foto's van haar op galafeesten gezien, met glinsterende juwelen. Maar zó'n hoeveelheid diamanten en edelstenen en glanzende hopen barokparels had ze niet verwacht.

Het was wáánzinnig. Casey Dowling bezat dit alles. Nou, dat zou niet lang meer duren.

Ze graaide halskettingen, oorbellen en ringen uit het kistje en propte ze in een van de twee kleine plunjezakken waarvan de koorden over haar borst kruisten. Ze nam even de tijd om een bijzondere ring te bestuderen, om zich te vergapen aan de ongelooflijke volmaaktheid ervan – toen er licht aanging in de slaap-

kamer, op enkele meters van waar ze achter een wand stond.

Sarah deed haar lamp uit en hurkte neer. Haar hart sloeg over toen ze de levendige, bulderende stem van Marcus Dowling hoorde, steracteur in het theater en op het witte doek, kibbelend met zijn vrouw terwijl hij de kamer binnenkwam.

Sarah boog haar volle één meter vijfenzeventig om tot een bal achter de avondjurken en kledinghoezen.

God, wat was ze stom geweest.

Terwijl zij naar de juwelen stond te lonken was er een einde gekomen aan het etentje van de Dowlings, en nu werd ze gepakt en wegens diefstal opgesloten. Zij. Een lerares Engels op een middelbare school. Het zou een schandaal veroorzaken – en dat was nog zacht uitgedrukt.

Er brak zweet onder Sarahs wollen muts en onderarmen uit, het liep langs de naden van haar zwarte coltrui omlaag terwijl ze wachtte tot de Dowlings het licht in de kast zouden aandoen en haar daar zagen zitten, als een dief in de nacht.

Twee

Casey Dowling probeerde haar man een bekentenis af te dwingen en Marcus pikte het niet.

‘Wat moet je nou, Casey?’ snauwde hij. ‘Ik zat niet naar Sheila’s tieten te loeren, in jezusnaam. Het is elke keer raak als we bezoek hebben, jij klaagt dat ik zit te loeren en eerlijk gezegd, liefje, vind ik je paranoia zeer onaantrekkelijk.’

‘Oooo, Marcus. Jij? Naar andere vrouwen loeren? Ik schaam me zoooo dat ik dat zou kunnen denken.’ Casey had een heerlijke lach, zelfs als hij doordrenkt was van sarcasme.

‘Stomme trut,’ bromde Marcus Dowling.

Sarah stelde zich zijn knappe gezicht voor, het dikke grijze haar dat over zijn voorhoofd viel als hij kwaad keek. Ze stelde zich ook Casey voor, haar slanke vormen, het witblonde haar dat als een zilveren gordijn tot aan haar schouderbladen viel.

Casey kirde. ‘Kijk nou eens. Ik heb je gekwetst.’

‘Vergeet het maar, schat,’ snauwde Marcus. ‘Ik ben nu niet in de stemming.’

‘O. Sorry. Mijn fout.’

Sarah voelde de afwijzing alsof het haar overkwam. Toen zei Marcus: ‘O, in godsnaam, ga nu niet huilen. Kom hier.’

Het bleef een paar minuten stil in de kamer, totdat Sa-

rah het geruis hoorde van lichamen die in het weelderige beddengoed vielen, daarna gemompel, woorden die ze niet kon verstaan. Toen begon het hoofdeinde tegen de muur aan te tikken. O mijn god, ze zijn hét aan het doen, dacht Sarah.

Ze zag beelden voor zich van Marcus Dowling met Jennifer Lowe in *Susan and James* en in *Redboy* met Kimberly Kerry. Ze dacht aan Casey in Marcus' armen, haar lange benen om hem heen geklemd. Het getik werd ritmischer en het gekreun luider, totdat er een lange, kreunende uithaal van Marcus klonk en toen – godzijdank – was het voorbij.

Daarna ging er iemand naar de wc en ging eindelijk het licht uit.

Sarah zat nog minstens twintig minuten stil en gehurkt achter het gordijn van baljurken. Toen de ademhalingen in de kamer tot gesputter en gesnurk vervielen, deed ze de kastdeur open en kroop naar het raam.

Ze was bijna vrij om naar huis te gaan – maar nog niet helemaal.

Sarah stapte snel en geluidloos over de vensterbank heen, maar toen haar rechterbeen het linker wilde volgen raakte ze de zijkant van de wandtafel – en alles liep mis.

Er klonk gerinkel van glijdende prullaria toen de tafel kantelde, waarna hij omviel en de lading fotolijstjes

en parfumflesjes op de grond viel.

Goeie genade.

Sarah verstijfde toen Casey Dowling overeind schoot en 'Wie is daar?' riep.

Pure angst dreef haar door het raam naar buiten. Met alle kracht in haar vingertoppen hing ze aan de vensterbank. Toen liet ze los en maakte de sprong van drie meter.

Met gebogen knieën landde ze op het gras, niets aan de hand. Het licht in de slaapkamer van de Dowlings ging aan en ze begon te rennen. Ze rukte haar hoofdlampje af en propte het in een van de plunjezakken terwijl ze door Jones Street sprintte, in de welgestelde Nob Hill-buurt van San Francisco.

Tien minuten later bereikte ze haar oude Saturn, die ze op de parkeerplaats van een supermarkt had achtergelaten. Ze stapte in de auto, deed het portier dicht en sloot het af, alsof dat haar angst kon bezweren. Ze hijgde nog steeds toen ze de motor startte en de handrem losliet, haar braakneigingen onderdrukkend terwijl ze naar huis reed.

Toen ze over het lange rechte stuk van Pine Street reed, nam Sarah haar muts af en trok haar handschoenen uit. Ze veegde met de rug van haar hand over haar voorhoofd en dacht diep na over haar ontsnapping uit de slaapkamer van de Dowlings.

Ze had niets achtergelaten: geen gereedschap, geen

vingerafdrukken, geen DNA. Niets.
Ze was veilig. In ieder geval nu.
Werkelijk. Ze wist niet of ze moest lachen of huilen.

Drie

Caseys ogen schoten open in het donker.

Er was iets omgevalen. De tafel bij het raam! Ze voelde een briesje langs haar gezicht gaan. Het raam stond open. Ze lieten dat raam nooit openstaan.

Er was iemand in het huis.

Casey ging rechtop zitten, trok het dekbed tot aan haar kin op en schreeuwde: 'Marc! Er is iemand in de kamer.'

Haar man bromde: 'Je bent aan het dromen. Ga weer slapen.'

'Word wakker! Er is hier iemand,' siste ze.

Casey rommelde bij de voet van de tafellamp, gooide haar bril op de grond, vond de schakelaar en knipte het licht aan. Kijk eens. De wandtafel lag op z'n kant op de vloer, alles kapot, de gordijnen bewogen in de wind.

'Doe iets, Marc. Dóé iets.'

Marcus Dowling trainde elke dag. Hij kon nog steeds honderdvijfentwintig kilo bankdrukken, en hij wist hoe je een pistool moest gebruiken. Hij zei zijn vrouw rustig te blijven, trok zijn nachtkastje open en haalde de .44 tevoorschijn die hij doorgeladen in een zacht leren handtas bewaarde. Hij maakte de handtas open en greep de revolver.

Casey pakte de telefoon naast het bed en toetste met

trillende hand 911 in. Ze had het verkeerde nummer en probeerde het nog eens terwijl Marc – nog steeds halfdronken – bulderde: ‘Wie is daar?’ Zelfs als Marc serieus was klonk het alsof hij uit een script voorlas. ‘Kom tevoorschijn.’

Marcus keek in de badkamer, de kast, de gang en zei: ‘Er is hier niemand, Casey. Precies zoals ik al zei.’

Casey legde de hoorn terug op de haak, duwde het dekbed van zich af, liep naar de inloopkast voor haar ochtendjas – en gilde.

‘Wat is er nu weer?’

Daar stond ze, lijkbleek en naakt. Casey keek haar man aan en zei: ‘O mijn god, Marc, mijn juwelen zijn weg. De kluis is leeg.’

Er verscheen een uitdrukking op Marcs gezicht die Casey in raadselen liet. Het was alsof hij op een idee was gebracht, en dat er een lampje ging branden. Wist hij wie hen beroofd had?

‘Marc? Wat is er? Waar denk je aan?’

‘Ah, ik dacht: Je kunt ze toch niet meenemen.’

‘Wat is dit voor een onzin? Wat bedoel je?’

Dowling strekte zijn rechterarm, en richtte het pistool op een moedervlek tussen de borsten van zijn vrouw. Hij haalde de trekker over. *Pang.*

‘Dát is wat ik bedoel,’ zei hij.

Casey Dowling opende haar mond, ademde zwaar in en uit en keek naar haar borst, naar het bloed dat pom-